

naar man skulde gennemføre dette Synspunkt konsekvent, maatte føre til et Forbud; efter min Mening bør de tillades, men kun undtagelsesvis, og derfor bør der være en stærk Begrænsning. Jeg ser mig ikke, at Vivisektionerne i dette Lovforslag ere begrænsede f. Eks. i Henseende til Stedet, og jeg mener dog, at det er aldeles fornødent, at de kun foretages i Statens Laboratorier, enten paa Universitetet eller paa Veterinærskolen. Der næst synes jeg ikke om, at det er det lægevidenskabelige Fakultet, der kan give Tilladelsen. Efter min Mening vilde det være heldigere, for at man kan faa ikke blot den videnskabelige, men ogsaa den human-juridiske Side frem, at det bestemtes, at det lægevidenskabelige Fakultet indstiller, men at det er Justitsministeriet, der giver Tilladelsen; saa sit man dog ogsaa en Repræsentant for den anden Side af Sagen, den ikke jagtlyndige, om jeg saa maa sige. Jeg vil haabe, at det ikke vil støde paa uovervindelige Vanskeligheder at faa saadanne Vædringer vedtagne. Jeg vil ogsaa antage, at det ærede kongevalgte Medlem (Goos) ikke vil have synderligt at indvende imod disse Begrænsninger; jeg ved det jo ikke, men maaste vil man faa Beslighed til at høre derom. — Endvidere synes jeg ikke om, at der er givet en almindelig Bemyndigelse ud i det graa. Netop fordi jeg staar paa det Standpunkt, at Vivisektioner kun skulde være et Nødmiddel og kun undtagelsesvis bør finde Sted, mener jeg, at Bemyndigelsen ikke skal være almindelig, men at der skal foreligge en bestemt Opgivelse af, hvilke Forsøg man vil foretage, og i hvilket Næmed Eksperimenterne skulle foretages; det maa staa i Endstillingen. Endelig synes jeg ogsaa, at det er nødvendigt for Kontrollens Side — og nogen Kontrol maa der vel være med de Ting — at der bliver ført en autoriseret Journal over Forsøgene. Saa vidt jeg ved, har man ogsaa en Bestemmelse derom i den engelske Lovgivning. De Begrænsninger, jeg her har nævnt, ere i alt Fald til en vis Grad, eller paa flere Punkter vil jeg hellere sige, de samme som de, der ere i den engelske Lovgivning om det Spørgsmaal. Det værste Punkt i Lovforslaget forekommer mig dog at være det, der lyder saaledes: „De saaledes bemyndigede Personer kunne dog lade Forsøgene foretage af andre, naar det sker under deres egen Ledelse og Tilsyn“. Det vil altsaa sige, at Bemyndigelsen kan gaa over paa ganske andre Hænder. Nu har jeg naturligvis nok lagt Mærke til, at der staar „under deres egen Ledelse og Tilsyn“, men det er ikke for mig tilstrækkelig; i det hele forekommer denne Paragraf mig i meget at

legalisere den nu bestaaende Tilstand, for ikke at sige helt ud, og det forekommer mig ikke ganske rigtigt. Jeg synes, at Koneipisten af § 1 har udelukkende eller saa godt som udelukkende stillet sig paa et rent Fagstandpunkt, ikke taget tilstrækkelig Hensyn til den anden Side, som jeg her har tilladt mig at fremhæve. Naar disse Begrænsninger komme til, tror jeg, at man vil omrent kunne naa det, at Vivisektioner kun ske, naar der virkelig er noget for Videnskaben at hente, noget, der virkelig kan have Betydning, for vi kunne vel alle være enige om, at Vivisektion, der medfører saa store Lidelser for Dyreverdenen og særlig de højere Dyr, bør kun udøves, naar det virkelig kan være til særlig, speciel, praktisk Nytte for Menneskeheden. Af Nysgerrighed eller Forsængelighed bør ingen have Lov til at udøve denne Virksomhed. — Med Hensyn til Straffebestemmelserne skal jeg ikke indvende videre; dog tør jeg sige, at det forekommer mig, at naar en eller anden Person er straffet en eller to Gange, burde han maaste ikke oftere have Lov til at udøve denne Virksomhed. Saa med disse Bemærkninger skal jeg saa tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme i det Haab, at vi ogsaa paa det Omraade maa faa en Lovgivning, der er saa human som muligt, men som tillige giver Videnskaben, hvad den kan tilkomme.

Casperen: I Modsigning til den ærede sidste Taler tror jeg egenlig ikke, at der, i alt Fald i de senere Aar, har været drevet saadan stærk Misbrug paa det Omraade, nærværende Lovforslag vedrører; men jeg kan alligevel suldt slutte mig til den humane Tanke, som gaar igennem Forslaget, særlig da det loyalt er fremkommet ved Samraad med Finansudvalget i det andet Ting i sidste Samling. Jeg tror ligesom den ærede første Taler (Goos) at det er en ret god Mellemvej, dette Lovforslag har truffet, dels overfor dem, der ønske Vivisektionen afskaffet, dels overfor dem, der ønske, at ikke enhver Juster skal have Lov til at tilføje Dyr unødvendige Smertes. Man maa jo huske paa, at naar der jævnlig, og maaste tidligere mere end nu, er fra en enkelt Side fremkommet Udtalelser for helt at afskaffe, forbyde Vivisektionen, kan dette maaste fra et humant Standpunkt tilbørlig have sin Berettigelse, men det vil ofte bunde i, om jeg saa maa sige, en Sentimentalitet, som egenlig ikke er paa sin rette Plads. Der er saa Forhold i Livet, hvorover man hører sældet en saa stærk og knusende Dom som over Vivisektionen. Jeg skal saaledes blot tillade mig at anføre Bændeløb; jeg har ikke fra